

สก็อชสาว
พลังจิต

Psycho ZapGirl

มิราญญี^๕
e-book

สตก๊อยสาวปลังจิต

มิราญญ์ เขียน

จัดพิมพ์ในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์โดย

MiRAYEBOOK (facebook.com/mirayebook)

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม ๒๕๕๔

พิมพ์ครั้งที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

พิมพ์ครั้งที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔

พิมพ์ครั้งที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ (ฉบับปรับปรุง)

สงวนลิขสิทธิ์บางประการตามสัญญาอนุญาต ครีเอทีฟ คอมมอนส์
ที่ CC BY-NC-ND 3.0 อนุญาตเฉพาะให้มีการเผยแพร่ทาง
อินเทอร์เน็ต โดยแสดงที่มา หรือดาวน์โหลดเพื่ออ่านเป็นการ
ส่วนตัวเท่านั้น ห้ามดัดแปลงส่วนหนึ่งส่วนใดอันเป็นการละเมิด
รวมถึงห้ามตีพิมพ์รูปเล่มเพื่อทำซ้ำสำหรับจำหน่ายในเชิงพาณิชย์
เว้นแต่จะ ได้รับอนุญาตจากผู้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร

อารัมภบทผู้เขียน

สก็อชสาวพลังจิต เป็นเพียงเรื่องที่แต่งขึ้นเท่านั้น หากจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล สมาคม หรือเหตุการณ์จริงแต่ประการใด ก็นับว่าอัศจรรย์ยิ่ง เพราะเดิมทีมิได้ตั้งใจให้ข้องเกี่ยวใด ๆ ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

มิราญญี

1

สองปีต่อมา...พวกมันสิบคนก็ออกมาจากสถานพินิจ สัตว์นรกที่ชอบใช้ชีวิตบนสองล้อ พวกมันพากันเร่งเครื่องฮิม มาเหยียบเธอถึงถนนเส้นตัดผ่านหน้าบ้าน ตั้งใจแหกปากส่งเสียงอะอะมะเหม็ง คงหวังอยากให้เธอแหวกมานดูพวกมันจากบนห้องนอนชั้นสอง ซึ่งก็เป็นดังที่พวกมันหวัง เธอแหวกมานออกไม่เยอะ พอให้มีช่องสอดสายตาลอบมองจากต่างลงไป ก็เห็นพวกมันอยู่ริมถนนฝั่งตรงข้าม กำลังแสดงกิริยาต่ำทราม ทั้งกอดรัดพิศเหวี่ยงกับผู้หญิงในกลุ่มดูบุญหรี พันควัน ฮิมเครื่องยนต์ดัง

ทว่าเธอคงเปลอแถมมานออกเยอะไป พวกมันถึงได้หันสังเกต สะกิดเรียกกันอยู่สองสามครั้ง พวกมันก็พากันหันมาทางห้องนอนเธอแล้วก็นิ้วกลางให้ จากนั้นพวกมันปรบมือสรวลกันสนุกราวกับสะใจเป็นที่สุด ที่ได้มาเหยียบเหยียบเธอถึงที่นี่ ทำเอาความรู้สึกทั้งหมดปรี๊ดขึ้นมาจากที่ทรวงอก เธอหายใจไม่ออกและถ้าใส่ก็ขมวดแน่นราวกับจะเคঁนเอาทุกอย่างข้างในให้พรวดออกมารวดเดียว

มือเธอควัดมันปิดและพร้อมกันได้กรี๊ดร้องสุดเสียง แล้วหลังจากนั้นเธอก็ไม่รู้ตัวอีกเลยว่าเกิดอะไรขึ้น ทุกอย่างมืดไปหมด รู้แค่ได้ยินเสียงพ่อกับแม่แว่วมาจากที่ไกล ๆ รู้แค่น้ำเสียงของทั้งสองแสดงถึงความตกใจ แล้วในอีกไม่กี่วินาทีต่อมาเธอก็รู้ว่าสมองมันตึง หูอื้อ นัยน์ตามืดบอด มีเพียงจมูกได้กลิ่นเหม็นเปรี้ยวจากเศษอาหารที่อ้วกเประอะเต็มตัว กับอีกความรู้สึกคือเหมือนถูกเขย่าตัวแรง ๆ แค่นั้น แล้วเธอก็จมลงสู่ความมืดอันลึกสุดห้วง ทุกอย่างนั้นมืดสนิท แต่เสียงฮัมเครื่องยนต์ของพวกมันกลับยังคงชัดเจน...

ลืมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง แสงขาวพร่าบนเพดานเสาตึ้นยันทา จนต้องกระพริบถี่หลายทีเพื่อปรับสายตาให้คุ้นชิน ครั้นหันไปเห็นเสาห้อยน้ำเกลือ ไกล่กับหัวเตียงมีสายระโยงระยางพาดมาเจาะข้อมือถึงได้รู้ว่าตัวเองอยู่โรงพยาบาล เมื่อเธอเบือนหน้ากลับมาก็เห็นพ่อกับแม่กำลังลุกจากเก้าอี้เดินมายืนข้างเตียง เรียกชื่อและถามเธอว่าเป็นอะไร เกิดอะไรขึ้น ร้องทำไม อาการดีขึ้นหรือยัง ได้ยินเช่นนั้นแล้วน้ำตาเธอไหลอาบสองแก้ม เธอทั้งเจ็บใจ ทั้งไม่เข้าใจว่าทำไมคนเลวถึงได้รับการคุ้มครองอย่างถูกต้องตามกฎหมาย หรือกฎหมายไม่ได้มีไว้ปกป้องคนดี ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เธอจะทำดีไปทำไม

2

สองวันต่อมา เธอออกจากโรงพยาบาล ทว่าระยะนี้คล้ายว่าเธอได้ ยืนเสียงหัวเราะคิกคักแหว่ดังอยู่ตลอด เสียงหัวเราะนั้นแหลมสูงแต่ ในทีก็แหบแห้ง หลับตาเมื่อไรก็ได้ยิน มันทำให้เธอนอนไม่หลับ เธอกลัว มันฟังไม่เหมือนเสียงคน น่ากลัวจะเป็นเสียงเหยียดหยันที่ดัง มาจากอีกภพภูมิ เธอต้องเปิดไฟในห้อง อาศัยความสว่างช่วยกด ข่มความกลัวไม่ให้ประทุ แต่กลายเป็นว่าแสงไฟเรือหลังฟ้าม่านยิ่ง ทำให้พวกกริยาที่จับกลุ่มอยู่ฝั่งตรงข้ามถนนได้รู้ว่าเธอยังไม่หลับ นอน

พวกมันทั้งสิบยังตามมาราวิเธอ ซึ่งสองล้อมาจับกลุ่มฝั่ง ตรงข้ามถนน พวกมันต้องการเยาะเหยียดเธอ จึงส่งเสียงโห่ฮาปา ประทัด บางครั้งก็ตะโกนด่าทอด้วยถ้อยคำที่ราวกับเธอเป็นโสเภณี พวกมันอยากให้เธอได้ยินและต้องการตอกย้ำให้รู้ว่ากฎหมายไร้ ค่าต่อพวกมันแค่ไหน ไม่ว่าจะคุกหรือสถานพินิจก็เป็นดั่งมหา วิทยาลัยให้พวกกริยาตำบอนเช่นมันได้เข้าไปกินข้าวฟรีจากเงิน ภาษีประชาชน ซ้ำยังได้เรียนรู้สารพัดสารพันศาสตร์ ที่ช่วย

เพิ่มพูนความสามารถให้สามานย์ยิ่ง ๆ ขึ้นไป พวกมันโหวกเหวกจนพ่อกับแม่เธอต้องช่วยกันโทรหมายเลขฉุกเฉินแจ้งตำรวจ แต่ก็เปล่าประโยชน์ เพราะกว่าตำรวจจะมาพวกมันก็แห่กันไปหมด เธอถึงได้รู้ว่าชีวิตมันไม่เหมือนกับหนังไทยที่ตำรวจมาตอนจบแล้วผู้ร้ายก็ถูกจับ แต่ชีวิตจริงมันมีต่อหลังจากผู้ร้ายถูกจับ คือวันที่มันพ้นโทษออกมา

หลังจากพวกมันตะบึงสองล้อไปพ้นจากถนนหน้าบ้าน เธอก็จมลงสู่ความเงิบ แล้วในความนิ่งงันพลันเธอได้ยินเสียงหัวเราะแว่วก้อง เสียงปีศาจ เสียงที่ทำให้เธอหวาดผวาท้องคุ้ยบนที่นอนคลุมโปง กอดเข้าตนเองในห้องมืด ตัวสั่นและร้องไห้ เธอไม่รู้ว่าเสียงหัวเราะเขะนั้นเธอทำไม แต่เธอก็กลัวจนสั้นไปถึงขั้วหัวใจ

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน แต่มันเนิบนาบในความรู้สึก เสียงนั้นเริ่มแจ่มชัด หัวเราะถี่ขึ้น และดังมากขึ้น เธอพยายามมองหาต้นเสียงอยู่หลายครั้ง แต่อย่างไรก็ไม่เจอ คล้ายว่าเสียงนั้นมันดังก้องอยู่ในหัวสมอง สุดท้ายเมื่อระงับความกลัวไว้ไม่ไหว เธอจึงกรี๊ดร้องสุด...แต่ไม่มีเสียง มันดังเพียง อึก! ในลำคอ แล้วก็ขาดห้วงไปเหมือนเส้นเสียงขาด พลันนั้นความมืดภายในห้องเกิดเข้มขึ้นขึ้น ประหนึ่งน้ำทะเลสีดำทะลักท่วมห้อง ดึงเธอให้จมสู่ก้นบึ้งอันดำมืดที่กลืนกินจนเธอหายใจไม่ออก แม้ทีแรกเธอ

คิดเพียงหายใจไม่ออกก็ดี เธอจะได้ตาย ๆ ไปให้พ้นจากโลก โสโครกที่มีแต่คนโสมม ทว่าท้ายที่สุดความหวาดกลัวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็ปลาทเข้าหา ความกลัวตาย มันเล่นปรีในจิตใจ ทำให้เธอต้องฝืนหายใจให้ได้ ทางจุมกไม่ก็ต้องทางปาก พยายามสูดหาอากาศเข้าปอด ทว่ารอบตัวเหมือนเป็นสุญญากาศ หรือนี่คือ สัญญาณว่าเธอจะต้องตาย

ไม่เอาแล้ว...เธอคิด เธอกลัว เธอยังไม่อยากจะตาย

และท่ามกลางความหวาดหวั่นถึงขีดสุดนั้นเอง จู่ ๆ ความมืดในห้องเกิดบิดตัวหมุนวน บรรยากาศสวบไหวคล้ายมีม่านน้ำปกคลุมที่สุดแล้วก็มีอากาศไหลเวียน ตามติดด้วยเสียงหัวเราะกังวาน เสียงนั้นเล็กแหลมประหนึ่งนกแก้วชั่วร้ายที่จงใจเปิดเผยถึงความมีเล่ห์กระเท่ห์ และมันพูดกับเธอ

“ความชั่วร้ายจะมอบพลังให้ ฉันให้พลังจิตกล้าแกร่งและชั่วร้ายกับเธอได้ อยากได้มันไหม?”

แต่สายสายตามองหาต้นเสียงเท่าไรก็ไม่เห็นใครอื่น ในห้องมีเธอเพียงลำพัง และราวกับปากเพียบไปเอง เธอได้โต้ตอบกับมัน “ถ้ามีความชั่วแล้วมาคนได้ ฉันก็อยากได้มันไว้!”

“เธออยากทำอย่างนั้น แน่ปะ?”

“แน่สิ! ฉันอยากได้ความชั่ว เอาไว้พิพากษาความชั่ว!”

“งั้นเธออาจได้ตามที่ขอ เพียงแต่...มีข้อแลกเปลี่ยน”

“แลกเปลี่ยน...กับอะไร?”

“ความดีทั้งหมดในชีวิต เอาให้ฉัน...ถ้าเธอยอม”

“แต่แกคือความชั่วร้าย จะเอาความดีไปทำไม?”

เธอแย้งมัน แต่มันยังไม่ตอบทันที เอาแต่ส่งเสียงหัวเราะ เล็กแหลม ที่แท้เสียงหัวเราะที่ดังก้องในหัวหลายวันมานี้ ก็คือเสียงของมัน และมันหัวเราะจนพอใจก่อนถึงตอบเธอ

“ก็กินไงล่ะ! ความดีคือสุดยอดอาหาร โอชะ”

“งั้นก็เอาสิ! ฉันให้”

เธอยินดีแลกเปลี่ยน “ความดีที่ไม่เคยช่วยอะไรฉันได้แบบนี้! ออยากกินก็กินไป กินให้หมดเลยยิ่งดี!”

พักเดียวมันก็ส่งเสียงจ๊อบแจ็บให้ได้ยิน จากนั้นมันพูด

“เธอได้แล้วในสิ่งที่ต้องการ และขอให้เธอโชคดี ฮิ ๆ”

มันทิ้งเสียงหัวเราะไว้เบา ๆ พลันบรรยากาศที่ราวกับเป็นมิติแปลกประหลาดในห้องได้สลาย ทุกอย่างกลับมาเป็นปกติ ข้าวของเครื่องใช้และไฟยังสว่างเหมือนเดิมไม่ผิดเพี้ยน คงมีเพียงสิ่งหนึ่งที่ต่างไปจากเดิม คือเธอรู้สึกของตัวเองตกอยู่ในอำนาจบางอย่าง และเธอแน่ใจว่ามันชั่วร้ายพอให้เธอตัดสินใจได้กระทำการใด ๆ ได้อย่างสาแก่ใจ จนเธอถึงกับเปลือยหัวเราะออกมาด้วยน้ำเสียงเล็กแหลมเดียวกับเจ้าปีศาจตนนั้น มันถึงเวลาแล้ว ที่เธอจะเอาคืน

3

ในคืนต่อมา พวกมันก็ยังแหย่กันมาอีก ยิ่งวันนี้พ่อกับแม่เธอไม่อยู่ ต้องไปธุระบ้านญาติ หากเป็นเธอในยามปกติก็คงต้องพวพวกมัน จนแทบประสาทเสีย กลัวพวกมันจะรู้ว่าไม่มีใครอยู่บ้านแล้วพากันบุกเข้ามาลูดกระซาคเธอไปทำเหมือนเมื่อสองปีก่อน แต่ตอนนี้ความกลัวเช่นนั้นมันไม่มีอีกแล้ว ไม่มีแม่แต่เสีย

เธอกล้าเดินลงจากห้องนอน เปิดประตูบ้านออกไปประจันกับพวกมัน สัตว์นรกสิบชีวิตที่ชอบใช้ชีวิตบนสองล้อ พอเห็นเธอเดินพ้นประตูบ้านออกมาขึ้นริมถนน พวกมันก็กู่ร้องสะใจกันยกใหญ่ จิกหัวดำ่ว่าเธอเป็นอีต่าง ๆ นานา ยิ่งสายตาของพวก สบแล้วเธอรู้ทันทีว่ามองเธอต่ำกว่าโสเกณี เพราะอย่างน้อย ๆ คุณเธอเหล่านั้นก็ยังทำเพื่อแลกกับเงิน แต่เธอไม่ใช่ ขอเพียงพวกมันเข้ามาใช้กำลังลงมือ ก็สามารถหาความสุขจากเธอได้ฟรี ๆ

กระนั้นพวกมันก็ยังคุ้งอยู่ฝั่งตรงข้าม มิถนนสองช่องทางกั้นกางไว้ พวกมันคงคิดอยู่ว่าอิฐหึงคนนี่กล้าดิยังงถึงได้ลงจากบ้านมาเผชิญหน้าด้วยตัวคนเดียว พวกมันเหลียวซ้ายแลขวา

เหมือนคุณให้แน่ใจว่าเธอมาคนเดียวจริงหรือไม่ แต่เธอลับเป็นฝ่าย
ปริ่เข้าหาเอง เดินข้ามถนนไปอีกฟาก ตรงไปหาหนึ่งในพวกมันที่
จำได้ว่าเป็นหัวโจก หน้าตามันยังเลวได้เหมือนก่อนพ้นโทษจาก
สถานพินิจไม่มีผิด ดิ่งไปหามันแล้วเธอกระโดดขึ้นคร่อม ซ้อน
ท้ายมัน

“ไปสิ...” เธอพูดเพียงสั้น ๆ แต่พวกมันตีความกันไปยก
ใหญ่ ยิ่งทำที่ตอนคุยกัน คุณแล้วเหมือนปลาไหลกรี้จะได้น้ำ

“นี่สวยแล้วยังใจถึงอีกวะลูกพี่”

หัวโจกได้ยินที่ลูกน้องพูดก็เลิกควีนให้ก่อนจะหันมาถามเธอ
“ติดใจอยากไปกับพวกกูอีกล่ะสิ อี...”

มันเรียกจิกหัวเธอ แต่เธอก็ไม่พูดอะไรมาก ทำแค่พยักหน้า
เบา ๆ ขาน “อืม” ในลำคอ

“ห่า! แล้วที่ตอนนั้นทำสะตืดสะตืดนะมึง”

จากนั้นพวกมันก็เฮสรวล เอ็ดตะโรนัดแนะกันต่าง ๆ นานา
ซึ่งเธอพอจะจับความได้ว่าอีกเดี่ยวพวกมันจะนัดกันไปแข่ง
พวกมันออกรถตะบิงพาเธอมาถึงจุดนัดหมายที่ชานเมืองอันเป็น
สถานที่ที่มีถนนกว้างขวางให้ใช้ต่างสนามแข่งขัน

ไม่นานสัตว์นรกอีกแก๊งก็มาสมทบ พวกมันมีกันสิบห้าคน
ยังไม่นับรวมผู้หญิงอีกสามคนที่พาซ้อนมาด้วย แล้วพอพวกที่มา
ใหม่เห็นเธอเข้า ก็พากันจ้องเธอตาไม่กระพริบ โดยเฉพาะกลุ่ม

ผู้ชายที่เห็นสายตาก็รู้ว่ามองอย่างโลมเลีย ส่วนผู้หญิงอีกสามคน
ปราดสายตามองเหยียดตรงตั้งแต่หัวจรดเท้า จากนั้นก็มีคนตะโกน

“เฮ้ย เด็กใหม่แก้มึงเหรอะ?”

หัวใจฝั่งเธอฟังแล้วถึงกับยั๊กคือให้

“ก็อีนี่แหละ ที่เม่งส่ง她去เรียนต่อสถานพินิจ”

“เฮ้อ! เขี่ยกเฮ้ย แล้วแบบนี้ไม่มีปัญหาเหรอะ อย่าหากุมา
ให้กูนะเว้ย”

“ถ้ามีปัญหากูคงไม่พามาด้วยเหรอก มึงจะแข่งหรือไม่แข่ง
ชนะก็เอาอีนี่ไป แต่ถ้ามึงแพ้ก็เอาอีสามตัวนั้นมา”

“ไอ้ห้าสามแลกหนึ่ง นี่มึงเอาเปรียบกูไปรีเปล่า”

“จั้นมึงแหกตาแล้วยังไม่เห็นเหรว่าอีสามตัวนั้นมันได้
ครึ่งนึงของอีนี่รีเปล่า หอกเฮ้ย!”

พวกมันหันมามองเป็นการใหญ่ เธอรู้สึกได้ในทันทีว่า
สายตาพวกนั้นมันพยายามจะมองให้ทะลุเสื้อยึดกับกางเกงขาสั้นที่
สวมใส่ ตั้งใจจ้องจนแทบจะจินตนาการได้ถึงทุกสัดส่วน

“หุนสุดดิง! ถ้าไม่เอากูเสียตายแย!” มันตอบ

การแข่งจึงเริ่มขึ้น พวกมันตกลงแข่งกันห้ารอบ ตัดสินแพ้
ชนะกันด้วยจำนวนสามในห้า ณ ถนนชานเมืองเส้นนี้ที่มีความ
พิเศษคือ เป็นถนนสายเก่าไม่ผ่านย่านชุมชนและเปลี่ยว จึงไม่มี
ใครอยากขับผ่านนัก ส่วนใหญ่จะเลี้ยวไปใช้สายใหม่ที่ตัดเข้า

ชุมชน โดยตรง ทำให้ยิ่งคิด ถนนเส้นนี้ก็ยังโล่ง เหมาะจะใช้ในการ
ประชันขันแข่ง และปิดกันให้ฮึ่มสนั่น

จนเมื่อจบการแข่งขัน หัวใจฝั่งเธอก็เป็นฝ่ายชนะ พวกมัน
ได้ผู้หญิงมาอีกสามคน รวมเธอด้วยเป็นสี่ จากนั้นจึงพากันไปที่
บ้านพักของพวกมัน

แต่ยังก่อน ยังไม่ลงมือกับพวกมันตอนนี้หรอก...เธอคิด

facebook.com/mirayebok

4

หลายคืนแล้ว ที่กลายเป็นว่าเธอต้องพยายามหาวิธีเด็ดลอดสายตาพ่อแม่ เพื่อตามไปซ่อนท้ายพวกมัน ต้องแอบย่องเงียบลงจากห้องนอน ไขกุญแจบ้านอย่างเบามือไม่ให้มีเสียงผิดปกติ แล้วก็ต้องกลับมาซ่อนรุ่งสาง ก่อนพอกับแม่จะตื่น

แต่คืนนี้เธอมาก่อนพวกมัน เพราะเธอรู้ว่าพวกแก๊งที่เคยแพ้วกันก่อนจะมาขอทำคืนเพื่อสู้หน้า เธอรู้ มันไม่ใช่ศักดิ์ศรีบ้างอย่างที่ยอดอ้างอะไร เพราะอันที่จริงพวกมันก็แค่อยากได้เธอ และเธอมาถึงเป็นคนแรกตามคาด เดินสำรวจรอบบริเวณ กะเกณฑ์เอาว่าพวกมันน่าจะเริ่มแข่งกันจากจุดไหนมาถึงจุดไหน เธอมั่นใจว่าวันนี้เธอพร้อมแล้วจะกระทำกับพวกมัน โดยเฉพาะการแข่งขันในคืนนี้เป็นอย่างเอิกเกริก เป็นการแข่งทางตรงและถนนก็กว้างพอให้แข่งพร้อมกันทีมละสามคน ฝ่ายมาทำนั้นใจร้อน จึงคิดขอตัดสินกันในการแข่งขันนัดเดียว กติกาคือลงสนามฝ่ายละสาม แข่งทางตรง ขอแค่ฝ่ายไหนสักคนได้เข้าเส้นชัยก่อนก็ถือว่าชนะยกทีม เธอรอวินาทีที่การแข่งขันจะเริ่มอย่างใจจดใจจ่อ สัตว์นรกหกตัว

เรียงหน้ากระดานบนสองล้อ หัวโຈกของพวกมันอยู่ชิดกันสองคัน
กลาง ส่วนที่เหลือนั้นอยู่ถัดออกมาซ้ายและขวาตามลำดับ คนให้
สัญญาณยืนริมถนนห่างไม่มาก ชูปืนเหนียวไถลัน ปัง! เสียงนั้น
เป็นสัญญาณให้พวกมันบิดจนมิด เร่งเครื่องพาสองล้อทะยานออก
ชนิดเอาเป็นเอาตาย เธอจ้องมองพวกมันทุกคน จ้องมองอย่างไม
วางตา แล้วชั่วอึดใจ หัวของพวกมันก็หลุดกระเด็น คอกับลำตัว
ขาดจากกัน เลือดกระเซ็น สองล้อพุ่งไถล พลิกคว่ำระจัดกระจาย

ในขณะที่คนอื่น ๆ ซึ่งไม่ได้ร่วมแข่งด้วยกำลังตกใจกับ
ภาพที่เกิดขึ้น ก็คงมีแต่เธอที่หัวเราะร่าออกมาอย่างสาแก่ใจ
หัวเราะด้วยเสียงแหลมอย่างเสียงปีศาจ ในที่สุดเธอก็ได้ใช้พลังอัน
ชั่วร้ายที่รอมานาน

พวกสารเลว...เธอคิด เพราะพวกมันปล่อยให้เธอต้อง
เสียเวลาไปหลายวัน เปลืองตัวไปหลายคืน แต่เธอก็ได้เอาคืนอย่าง
สาสม พวกมันตะลึงตะลันกัน หนึ่กันกระเจิดเจิงอย่างฝั่งแตกร้าง

ในที่สุดความชั่วก็ถูกพิพากษาด้วยความชั่ว ตามที่เธอหมาย
มั่น ได้เห็นหัวสัตว์นรกกลิ้งกะโค่โล่กับพื้นแล้วเธอถึงกับระเบิด
เสียงหัวเราะ แต่มันฟังคล้ายเสียงกรี๊ดร้องเสียมากกว่า เธอเดินไป
เตะหัวพวกมัน กระโดดเข้าไปบนกองเลือดของพวกมัน...

อย่างสาแก่ใจ

5

รุ่งขึ้น... โทรทัศน์ฉายให้เห็นภาพผู้ประกาศข่าวสวมชุดสูทภูมิฐาน
สีหน้าเคร่งเครียดกับเนื้อข่าวที่กำลังเฝ้าถึง

“ต้องเรียกว่าสะเทือนขวัญกันทีเดียวครับ คีนวานนี้มีมือมืด
แอบเอาเส้นลวดไปจิ้งไว้ระหว่างเสาไฟฟ้าบนถนนย่านชานเมือง
เหตุการณ์นี้ทำให้มีเยาวชนนักซิ่ง หรือที่เรียกกันว่าเด็กแว้น
เสียชีวิตด้วยกันถึงหกศพ แล้วที่น่าตกใจก็คือตำรวจพบว่าทั้งหมด
เป็นฝีมือของเด็กผู้หญิงวัยรุ่นอายุเพียงสิบเจ็ด กฎหมายเยาวชน
จึงมีผลคุ้มครอง ไม่ว่าเธอจะมีอาการทางจิตตามที่ผู้เป็นพ่อกับแม่
ได้กล่าวอ้างไว้หรือไม่ก็ตาม...”

-Psycho ZapGirl-

facebook.com/mirayebook

DANGER